

stre op i Sundhed og Kraft som ved et virkeligt Mirakel. Han saa dette gudløse Menneske vende tilbage til Livet for at fortsætte det som en sorgløs Leg.

Ja, tænkte han, Mørkets Fyrste var en gavmild Herre at tjene! I Stedet for Død og retfærdig Straf i Helvede vinkede der ny Lyst og nye Glæder af Syndens Overflod. Havde Gud da virkelig underkastet sig? Havde Satan sejret? ...

Han søgte paany Trøst i den Tanke, at Regnskabets Time og den store Dom undgik ingen. Ogsaa de Onde havde deres Løn „borte“. Han vidste jo nok, at der var visse Halvmands-Kristne, der forkastede Tanken om et Pinested som uforenelig med Troen paa Guds Kærlighed og tænkte sig den uomvendte Synders Skæbne som en evig Udslettelse. Men det var at paalyve den Alvise et dumt og skændigt Selvforræderi. Det vilde netop ikke være Kærlighed men et rent ud djævelsk Paahit, dersom saadanne frække Spottere, der her i Kødets Verden boltrede sig i alle Laster og svælgede i Vellyst, ved Hjælp af en Læges Trolddomskunster kunde aande ud i et saligt Suk, vejres hen i Intethed som en skiden Lugt. Men saadan var det heller ikke. Nej, i deres Dødsstund vilde Helvede aabne sit Mørkegab for de ulykkelige, og der var sikkert nok beredt dem en frygtelig men retfærdig Straf.

Han rejste sig op for at hænge den udgaaede Pibe hen paa Brættet. Paa Tilbagevejen standsede han ved Skrivebordet, da han opdagede det Brev, som hans Kone havde efterladt der. Han stod nogen Tid med det i Haan-